

vedeném uplatnění svoje námitky ohledně proponované, ale v tomto řízení dosud neprojednávané regulace svých pozemků.

Poukazuje-li stížnost posléze na to, že proponovaná regulace území, v němž leží sporné pozemky, byla zatím již výnosem zsv-u ze 14. března 1923 schválena, takže budou tu dvě si odporující rozhodnutí stavebních úřadů, stačí poznamenati, že na skutečnosti, které následovaly teprve po vydání nař. rozhodnutí, nss nemůže bráti zřetel.

Č. 3425.

Živnostenské právo: Skutková podstata přestupku § 59 živn. řádu je dána, jestliže zástupce firmy, která má ohlášenu živnost obchodu s fotografickými zvětšeninami, vyhledává objednávky na fotografické zvětšeniny — vyráběné firmou jinou — mimo stanoviště firmy, u osob, které zvětšenin těch pro svoji živnost nepotřebují a bez výslovného písemného vyzvání.

(Nález ze dne 31. března 1924 č. 4529).

V ě c: Josef T. ve St. proti zemské správě politické v Praze o trestní nález pro přestupek dle § 59 živn. řádu.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Výměrem osp-é z 2. září 1922 byl Josef T. ve St. jako zástupce firmy J. Sch. v Drážďanech uznán vinným přestupem § 59 živn. řádu, kterého se dopustil tím, že neoprávněně vyhledával objednávky na fotografické zvětšeniny, a odsouzen proto na základě § 132 živn. ř. na 100 pokuty ve prospěch rezervního fondu okr. nem. pokladny v D., po případě 10 dní vězení.

Odvolání jeho zsp v Praze nař. rozhodnutím nevyhověla s odůvodněním, že skutková podstata přestupku jest jeho doznáním prokázána.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí podané uvážil nss toto: — — —

Stížnost namítá, že zde není skutková podstata přestupku § 59, odst. 2 živn. řádu ve znění zák. z 25. února 1902, č. 49 ř. z., již proto, že tento předpis se vztahuje toliko na vyhledávání objednávek na zboží, a nikoliv na provádění živnostenských prací. Leč tuto námitku nelze uznati důvodnou.

Ze spisů osp-é v D. vysvítá, že předmětem živnosti, již Jan Sch. ohlásil dne 16. března 1921 u osp-é byl obchod s fotografickými zvětšeninami. Jan Sch. sám pak opětně v protokolu z 22. května 1922 a ze 4. listopadu 1922, v prvním případě za přítomnosti st-le Josefa T., prohlásil, že objednávky týkají se provedení fotografických zvětšenin, které se provádějí u firmy L. v Č., z čehož následuje, že Jan Sch. zvětšeniny sám vůbec nevyráběl, nýbrž dodával na objednávky výrobky jinými osobami zhotovené, tedy zboží.

Podle § 59, odst. 2 živn. řádu jest však majitelům živností nebo jejich zmocněncům dovoleno vyhledávati objednávky na zboží mimo stanoviště u osob, které ho pro svoji živnost nepotřebují, toliko v jednotlivých případech na výslovné písemné vyzvání, které má zníti na určité zbcží a svědčiti majiteli živnosti.

Z obsahu objednacích lístků však vysvítá, že v daném případě nešlo o vyhledávání objednávek na předchozí písemní vyzvání, což vysvítá i z výpovědi st-le a Jana Sch. z 22. května 1922, kteří doznali, že zřizenci jejich rozdávají stranám objednacích lístky, zároveň přijímají objednávky a závdavek.

Měl tudíž žal. úřad v této skutkové podstatě dostatečnou oporu pro svůj výrok, že Josef T. jako zástupce firmy J. Sch. se dopustil přestupku § 59 živn. řádu, a bylo proto stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 3426

Právo horní. — Z á v o d n í v ý b o r y: K otázce, zda při určitém podniku jest zříditi závodní radu podle zák. č. 144/1920 anebo závodní výbor podle zák. č. 330/1921?

(Nález ze dne 31. března 1924 č. 5543).

V ě c: Revírní rada pro revírní báňský okres Karlovy Vary ve Falknově (adv. Dr. Meissner z Prahy) proti báňskému hejtmanství v Praze (báňský rada Dr. Frt. Kňourek — za zúčastněnou stranu adv. Dr. Mořic Aron z Prahy) o zrušení závodní rady.

V ý r o k: N a ř í k a n é r o z h o d n u t í s e z r u š u j e p r o v a d y ř í z e n í.

D ů v o d y: Výnosem ze 7. září 1920 nařídil báňský revírní úřad v Karlových Varech, že se má pro elektrárnu v N., kteráž jest vlastnictvím Duchcovsko-podmokelské dráhy a jest postavena při dolu Konkordia téže dráze náležejícím, zříditi závodní rada podle zák. z 25. února 1920 č. 144 Sb. Tento svůj výrok odůvodnil úřad tím, že podle výsledku konaného šetření existuje těsná souvislost mezi provozem dolu a elektrárnou.

Když revírní úřad vyhláškou z 24. března 1922 vypsál nové volby do závodní rady elektrárny, vrátila správa elektrárny přípisem z 5. dubna 1922 vyhlášku tu se sdělením, že elektrárna jest závodem od dolů odděleným a zcela samostatným, a žádala vzhledem k tomu, že ustálovení o závodních výborech dosud nejsou prováděna, o odvolání vypsáných voleb.

Na to vydal revírní úřad výnos z 11. dubna 1922, jímž s poukazem na projevené stanovisko správy elektrárny, závodní radu zvolenou pro tento závod zrušil.

K odůvodnění tohoto rozhodnutí uvedl:

Revírní báňský úřad vychází při tom z názoru, že elektrárna v N. jako samostatný živnostenský podnik nespadá pod § 1 zák. o závodních a revírních radách. Na elektrárnu tu, jež vybudována jest jako přespolní centrála a jež tedy hlavně dodává proud městům a průmyslovým podnikům, vztahují se naopak předpisy zák. z 12. srpna 1921 č. 330 Sb. o závodních výborech. Okolnost, že část osob v elektrárně zaměstnaných přísluší dle § 11 zák. o bratrských pokladnách k bratrské pokladně pro chebské území, jest pro kvalifikaci dělníků tohoto zcela samostatného, dozoru úřadů báňských nepodléhajícího, závodu jako horníků nerozhodnou.